

Arrest

nr. 135 102 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25quater) van 10 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
Wordt aan de heer,
[B.M.] [...]*

nationaliteit: Onbepaald

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene, [B.M.], kwam op 18.10.2014 aan op de luchthaven van Zaventem. Hij was toen in bezit van zijn nationale identiteitskaart nr. 800021552.

Uit informatie die we mochten ontvangen van de luchtvaartmaatschappij Egyptair en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat betrokkene bij zijn vertrek uit Cairo op 18.10.2014 in het bezit was van zijn nationaal paspoort met nr [...], voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door de Franse Ambassade te Jerusalem op 26.03.2014 en geldig van 27.03.2014 tot 26.03.2015. Op het paspoort wordt tevens het identiteitskaartnr van betrokkene, zijnde [...], vermeld.

Betrokkene heeft op 18.10.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Frankrijk op 24.10.2014. Op 26.11.2014 werd deze aanvraag door de bevoegde Franse autoriteiten aanvaard.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.”

Deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij arrest 134 639 van 5 december 2014.

Op 10 december 2014 met kennisgeving dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing onder de vorm van een bijlage 25 quater met volgende reden:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene, [B.M.], kwam op 18.10.2014 aan op de luchthaven van Zaventem. Hij was toen in bezit van zijn nationale identiteitskaart met nr. 800021552.

Uit informatie die we mochten ontvangen van de luchtvaartmaatschappij Egyptair en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat betrokkene bij zijn vertrek uit Cairo op 18.10.2014 in het bezit was van zijn nationaal paspoort met nr 3465440, voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door de Franse Ambassade te Jerusalem op 26.03.2014 en geldig van 27.03.2014 tot 26.03.2015. Op het paspoort wordt tevens het identiteitskaartnummer van betrokkene, zijnde 800021552, vermeld.

Betrokkene heeft op 18.10.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Frankrijk op 24.10.2014. Op 26.11.2014 werd deze aanvraag door de bevoegde Franse autoriteiten aanvaard.

Met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk en de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van deze asielaanvraag, dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou kunnen genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen betreffende de asielerprocedure

en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete motieven aan waarom een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk zou betekenen op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De loutere vermelding van een vrees volstaat niet aangezien deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, daar hij nog nooit in Frankrijk is geweest. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Frankrijk in 2013 de tweede ontvangende EU-lidstaat was voor asielzoekers, betekent niet automatisch dat betrokkene er blootgesteld zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zou worden behandeld. Betrokkene legt geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat Frankrijk momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen, die in toepassing van de Dublin-Verordening overgenomen worden van een andere lidstaat, niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Betreffende een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient het volgende te worden opgemerkt: Hoewel uit een analyse van rapporten en persartikelen blijkt dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Frankrijk voor verbetering vatbaar zijn, kan niet automatisch worden gesteld dat een persoon, louter omdat die asielzoeker is of zou zijn of tot een kwetsbare groep zou behoren, automatisch en zonder meer deel zou uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen zou vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen over te dragen aan Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk zouden worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wel integendeel: het UNHCR heeft Frankrijk zelfs recent opgeroepen meer Syrische vluchtelingen op te vangen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om

de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat tekort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat er tijdens de asielprocedure in de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont tevens op geen enkele manier aan op welke wijze de situatie in Frankrijk ertoe zou leiden dat hij gerepatriëerd zou worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijke verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

A priori zou betrokkene in Frankrijk mogen genieten van een normale asielprocedure, aangezien hij geen burger is van een veilig land van herkomst en verklaart in Frankrijk nog geen asielaanvraag te hebben ingediend¹. Hij mag dus opvang krijgen in een centrum voor noodopvang tot zijn binnenkomst in een CADA. Verder is het zo dat, aangezien betrokkene in Frankrijk nog geen asielaanvraag heeft ingediend, hij voorrang heeft op een plaats in een CADA (Centre d'accueil pour demandeurs d'asile). Mensen die toch geen plaats krijgen in een CADA kunnen opvangen worden in centra voor noodopvang of daklozenopvangcentra. Tussen de eerste afspraak in de prefectuur en de aflevering van een voorlopige verblijfsmachtiging worden de asielzoekers ook opvangen in deze centra voor noodopvang.

Er werd betrokkene bij het gehoor d.d. 24 oktober 2014 gevraagd of hij redenen had, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Hij antwoordde hierop dat België een goede reputatie heeft op vlak respect voor de mensenrechten, vooral voor Palestijnen. Verder stelde hij bezorgd te zijn om zijn gezin in Gaza en zo snel mogelijk een gezinshereniging te willen. In zijn faxbericht dd. 04 november 2014 stelt betrokkene - via zijn raadsman- dat de opvangsituatie in Frankrijk voor asielzoekers niet voldoende is ondanks noodmaatregelen, dat de registratie van asielzoekers problemen kent en lang duurt en dat er een structureel gebrek aan opvangmogelijkheden bestaat. Betrokkene toont echter niet met concrete feitelijke elementen aan dat zijn gezinsleden een risico zouden lopen voor hun leven of dat hij in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij toont ook geen verband aan tussen de door hem beweerde risico's en de duur van de asielprocedure in Frankrijk.

De Franse autoriteiten zullen bovendien ten minste drie dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten, dezelfde toegang krijgen tot de asielprocedure en de opvangmogelijkheden als de vreemdelingen die in Frankrijk een eerste asielaanvraag indienen.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeloid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De bestreden beslissing is ter kennis gegeven op 10 december 2014 en de vordering is ingesteld op 12 december 2014. De verzoekende partij heeft tijdig haar vordering ingesteld. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het enige middel zet de verzoekende partijen uiteen als volgt:

"1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Als motivering voor de terugleiding naar de grens, stelt de DVZ het volgende:

(...)

Verzoeker verwijst naar het schrijven van zijn raadvrouw aan de DVZ van 04.11.2014, waarin volgende argumenten worden uitgelegd:

“Verzoeker wenst om volgende redenen niet uitgewezen te worden aan Frankrijk (bron: Informatie Frankrijk uit European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 4 May 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/5391af394.html>) (zie uitvoeriger info in bijlage 1):

- De registratie van een asielaanvraag in Frankrijk kan enorm aanslepen (tot enkele maanden). Verzoeker stelt dat zijn gezinsleden gevaar lopen in Gaza en wil hen zo snel mogelijk laten overkomen. Als zijn asielaanvraag in Frankrijk moet behandeld worden, zullen zij zeer veel tijd verliezen.
- Daarnaast zijn de opvangmogelijkheden in Frankrijk erg beperkt.
- Er werd een soort van noodhulp in gang gezet, maar ook deze mogelijkheden tot opvang zijn uiterst beperkt.

Daarnaast heeft de DVZ verzoeker tijdens diens interview niet de kans gegeven zijn opmerkingen te geven over de overdracht naar Frankrijk (art.5 Dublin III Verordening en recht om gehoord te worden, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie).”

Als bijlage:

“Informatie Frankrijk uit European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: France, 4 May 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/5391af394.html>

Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications. (p. 26)

while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers in the regular or the accelerated procedure.(p. 53)

More generally, several difficulties can be highlighted in practice for asylum seekers with regards to the registration of their claim. For instance, the requirement to obtain a temporary residence permit from the prefecture before they can lodge their asylum application with OFPRA in fact imposes an additional delay for asylum seekers as some prefectures do not succeed in respecting the prescribed time limit of 15 days²⁵ between the filing of the required documents and the appointment at the prefecture to deliver the temporary permit. Indeed, short of enough staff, some prefectures sometimes take several weeks to several months before granting an appointment to applicants.²⁶ An official report from the General Controllers has described that asylum seeking families in Paris can only hope to lodge their asylum claim after a waiting period of 7 months and a half. In 2013, it was taking 4 months to get an appointment to obtain a ‘domiciliation’ address; an additional 3 months to get an appointment at the prefecture to request the temporary residence permit and another 3 weeks to receive the decision and to eventually be handed over an asylum application form.²⁷ (p. 16)

In addition to several administrative difficulties linked to the time taken to process the requests (mostly for the healthcare scheme, see section C on healthcare), the biggest impediment to access material reception conditions is the structural lack of places in regular reception centres. Indeed, at the end of 2013, there were 23 369 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 66 251 asylum requests (adults and children²²³)²²⁴. According to the Ministry of Interior, only 32% of the asylum seekers entitled to an accommodation in a regular reception centre had been able to access such a centre on 30 June 2013 (19 008 asylum seekers housed in a CADA centre out of 59 327 asylum seekers entitled to the reception scheme).²²⁵

The number of reception centres is therefore clearly not sufficient for the French scheme to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. On 31 December 2013, there were 15'000 asylum seekers on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months.²²⁶ Despite significant efforts by public authorities who had decided in 2012 the creation of 4,000 additional CADA places by December 2014, the facilities of the National Asylum Scheme (DNA) remain inadequate, in comparison to the requests registered by OFPRA.

In all cases, material reception conditions are tied to the issuance of the letter of registration prepared by OFPRA and sent once the asylum application has been received and registered. Article L. 348-1 of the Code of social action and family²²⁹ also foresees that access to asylum seekers reception centres is subjected to the presentation of the temporary residence permit (APS) or the 6 months "récépissé" stating the date on which the asylum application has been lodged. (p. 54-55)

Difficult access to emergency facilities

Given the lack of places in CADA centres, the State authorities have developed emergency schemes in all departments. At the end of June 2013, 21'898 asylum seekers were housed in emergency facilities.²⁶⁰

They can take the form of places in special hotels, of collective emergency centres or flats. This system is managed by the prefects.²⁶¹ Thus, in addition to the common use of hotels, in some areas there is a trend to open emergency centres dedicated to asylum seekers, open temporarily for the winter period or more permanently, but with less social workers available than in CADA centres. These centres have the merit, unlike the shielding of asylum seekers in hotels, to offer at least some sort of administrative and social support. In theory, only accommodation is provided in the context of these emergency reception centres. Food or clothing services may be provided by charities. However, in the Rhône department for instance, these emergency schemes are also saturated; in 2013 in Lyon, the average waiting period before an asylum seeker could have a place in a hotel was of 10-12 weeks (therefore relying on social emergency shelters or living in the street in the meantime). Thus, for example, at the end of November 2013, 290 vulnerable persons whose case should have been prioritised (families with minor children, pregnant women for instance) had no housing in the Rhône Département.

These emergency places do not benefit from a national monitoring mechanism. A pilot project to extend the national scheme monitoring tool to these emergency places has been launched in 2013 in Bretagne, Franche-Comté, Poitou-Charentes and Nord Regions.

In September 2013, the emergency scheme has attracted a lot of media attention through the situation in Clermont-Ferrand. The NGO handling the emergency housing for asylum seekers had to stop paying for the nights in hotels due to budget constraints and 200 to 300 asylum seekers, including many children, were forced to sleep on the streets for several nights. The NGO explained that the funding they received from the State authority could cover for 30 hotel rooms per night for a year when in reality they have to house 362 persons.²⁶²

As another example, on 18 November 2013, prior to the imminent evacuation of a camp under a bridge in Lyon, Forum réfugiés-Cosi organised, in consultation with the prefecture, the temporary housing of 315 asylum seekers in eight municipalities of the departments of Rhône, Ardèche and Isère, in partnership with Adoma which organised the housing of 105 people. These asylum seekers benefited from these emergency housing facilities until 31 March 2014.²⁶³

In any case, according to the ministry of interior data, 31% of the asylum seekers in 2013 (meaning 18 421 asylum seekers) had not benefited²⁶⁴ from a housing funded by the State. (p. 60)"

DVZ heeft nog steeds geen onderzoek gevoerd of individuele garanties bekomen van Frankrijk.

Wat DVZ stelt gaat lijnrecht in tegen de informatie die de raadvrouw van verzoeker in haar bezit heeft en gecommuniceerd heeft aan de DVZ: "A priori zou betrokkene in Frankrijk mogen genieten van een normale asielpcedure, aangezien hij geen burger is van een veilig land van herkomst en verklaart in Frankrijk nog geen asielaanvraag te hebben ingediend. Hij mag dus opvang krijgen in een centrum voor noodopvang tot zijn binnenkomst in een CADA. Verder is het zo dat, aangezien betrokkene in Frankrijk nog geen asielaanvraag heeft ingediend, hij voorrang heeft op een plaats in een CADA (Centre d'accueil pour demandeurs d'asile). Mensen die toch geen plaats krijgen in een CADA kunnen opgevangen worden in centra voor noodopvang of daklozenopvangcentra. Tussen de eerste afspraak in de prefectuur en de aflevering van een voorlopige verblijfsmachtiging worden de asielzoekers ook opgevangen in deze centra voor noodopvang."

De (voormelde) informatie over problematische opvang en vertraging gaat juist over de "normale" asielpcedure. Er staat duidelijk in het rapport dat hij als Dublin op dezelfde manier behandeld zal worden als een asielzoeker die een eerste asielaanvraag indient. Als asielzoeker zal hij geconfronteerd worden met structureel tekort aan opvangplaatsen. Op het einde van 2013 had slechts 32% van de asielzoekers een opvangplaats. Wat de noodopvang betreft blijkt uit die info ook dat er verzadiging is en dat mensen op straat terecht komen, zelfs de meest kwetsbaren. Het gaat hier ook niet gewoon om "de

loutere vermelding van een vrees” zoals DVZ stelt, er zijn wel objectieve elementen naar vorgebracht die erop wijzen dat er zeker een mogelijkheid bestaat dat verzoeker daar op straat zal belanden. DVZ heeft deze niet weerlegd.

DVZ heeft zich niet de moeite getroost om na te gaan waar verzoeker terecht zal komen (welke prefectuur), om na te gaan of hij op die plaats in de noodopvang terecht zou kunnen, enz. De DVZ heeft geen enkele garantie proberen te bekomen van Frankrijk om te zorgen dat hij daar opgevangen zal worden. Ze hebben enkel verwezen naar algemene bronnen en dan zelfs nog de info van die bronnen foutief weergegeven.

Het feit dat UNHCR aan Frankrijk vraagt om Syrische vluchtelingen op te nemen doet geen afbreuk aan de objectieve info (voormeld). Het staat er volledig los van.

Verzoeker verwijst naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM, nr 29217/12 :

Voor het EHRM is de “mogelijkheid” geen opvang te krijgen voldoende, en die mogelijkheid bestaat in Franse context dus rust er een positieve verplichting op DVZ om op voorhand duidelijkheid te krijgen:

115. *While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded.*

120. *In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities (...)*

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn..”

2.3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze verwijst naar de juiste juridische grondslag, met name artikel 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar artikel 12 (2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013 (verder Dublin Verordening). Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij toekwam in het bezit van een Schengenvizum afgeleverd door de Franse ambassade, redengeving die door de verzoekende partij niet wordt betwist. Voorts wordt er op uitvoerige wijze de feitelijke redenen bekend gemaakt waarop de bestreden beslissing zich steunt en geantwoord op de opmerkingen die de verzoekende partij maakte voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 november 2014 een faxbericht toezond aan de verwerende partij waarbij zij niet alleen vroeg om humanitaire redenen de verzoekende partij toe te laten haar asielaanvraag in België te laten behandelen maar er tevens op wees dat zij in Frankrijk slecht zou worden opgevangen, de opvangmogelijkheden in Frankrijk uiterst beperkt zijn ondanks genomen noodmaatregelen, de asielpcedure zeer lang aansleept en haar familieleden hierdoor veel tijd zouden verliezen en gevaar lopen in Gaza.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing antwoordt op de grieven die aan de verwerende partij zijn bekend gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene brengt geen concrete motieven aan waarom een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk zou betekenen op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De loutere vermelding van een vrees volstaat niet aangezien deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, daar hij nog nooit in Frankrijk is geweest.

Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Frankrijk in 2013 de tweede ontvangende EU-lidstaat was voor asielzoekers, betekent niet automatisch dat betrokkene er blootgesteld zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zou worden behandeld. Betrokkene legt geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat Frankrijk momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen, die in toepassing van de Dublin-Verordening overgenomen worden van een andere lidstaat, niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Betreffende een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient het volgende te worden opgemerkt: Hoewel uit een analyse van rapporten en persartikelen blijkt dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Frankrijk voor verbetering vatbaar zijn, kan niet automatisch worden gesteld dat een persoon, louter omdat die asielzoeker is of zou zijn of tot een kwetsbare groep zou behoren, automatisch en zonder meer deel zou uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen zou vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen over te dragen aan Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk zouden worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wel integendeel: het UNHCR heeft Frankrijk zelfs recent opgeroepen meer Syrische vluchtelingen op te vangen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat tekort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat er tijdens de asielprocedure in de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont tevens op geen enkele manier aan op welke wijze de situatie in Frankrijk ertoe zou leiden dat hij gerepatrieerd zou worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijke verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

A priori zou betrokkene in Frankrijk mogen genieten van een normale asielprocedure, aangezien hij geen burger is van een veilig land van herkomst en verklaart in Frankrijk nog geen asielaanvraag te hebben ingediend². Hij mag dus opvang krijgen in een centrum voor noodopvang tot zijn binnenkomst in een CADA. Verder is het zo dat, aangezien betrokkene in Frankrijk nog geen asielaanvraag heeft ingediend, hij voorrang heeft op een plaats in een CADA (Centre d'accueil pour demandeurs d'asile). Mensen die toch geen plaats krijgen in een CADA kunnen opvangen worden in centra voor noodopvang of daklozenopvangcentra. Tussen de eerste afspraak in de prefectuur en de aflevering van een voorlopige verblijfsmachtiging worden de asielzoekers ook opvangen in deze centra voor noodopvang.

Er werd betrokkene bij het gehoor d.d. 24 oktober 2014 gevraagd of hij redenen had, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Hij antwoordde hierop dat België een goede reputatie heeft op vlak respect voor de mensenrechten, vooral voor Palestijnen. Verder stelde hij bezorgd te zijn om zijn gezin in Gaza en zo snel mogelijk een gezinshereniging te willen. In zijn faxbericht dd. 04 november 2014 stelt betrokkene - via zijn raadsman- dat de opvangsituatie in Frankrijk voor asielzoekers niet voldoende is ondanks noodmaatregelen, dat de registratie van asielzoekers problemen kent en lang duurt en dat er een structureel gebrek aan opvangmogelijkheden bestaat. Betrokkene toont echter niet met concrete feitelijke elementen aan dat zijn gezinsleden een risico zouden lopen voor hun leven of dat hij in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij toont ook geen verband aan tussen de door hem beweerde risico's en de duur van de asielprocedure in Frankrijk.

De Franse autoriteiten zullen bovendien ten minste drie dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten, dezelfde toegang krijgen tot de asielprocedure en de opvangmogelijkheden als de vreemdelingen die in Frankrijk een eerste asielaanvraag indienen. “

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat werd geantwoord op de grieven van de verzoekende partij, en dat de verwerende partij verschillende rapporten onderzocht en dat bijgevolg deze door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen prima facie en aldus de formele motiveringplicht niet zijn geschonden.

2.3.2.4. De verzoekende partij stelt dat de opvangsituatie in Frankrijk voor asielzoekers niet voldoende is ondanks noodmaatregelen, de registratie van asielzoekers problemen kent, lang duurt en er een structureel gebrek aan opvangmogelijkheden bestaat en dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakte informatie. Zij stelt dat de motivering gebrekkig is en onjuist zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

De verzoekende partij verwijst naar en citeert onder meer uit een rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", hierna AIDA-rapport genoemd, van 4 mei 2014.

2.3.2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10).

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij op 4 november 2014 kenbaar maakte dat er problemen zouden zijn betreffende onder meer de opvang van de verzoekende partij in Frankrijk. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de fax van 4 november 2014 van de raadvrouw van de verzoekende partij en uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er door de verwerende partij een grondig onderzoek werd verricht of op basis van deze informatie indicaties voorhanden waren betreffende mogelijke problemen voor asielzoekers in Frankrijk. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het rapport dat de verzoekende partij aanhaalt en op andere rapporten waarnaar zij verwijst aan de hand van voetnoten. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet door enkel te stellen dat er opvangproblemen zijn in Frankrijk, wat de bestreden beslissing niet ontkent en door te stellen dat de behandelingsduur van de asielaanvraag langdurig is. Zij maakt niet aannemelijk dat eventuele tekortkomingen van die aard zijn dat zij een risico op een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt, wat ten andere ook blijkt uit het gegeven dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet aanvoert.

De Raad stelt vast dat de grieven van de verzoekende partij berusten op een selectieve en partiële lezing van het rapport waarop het middel steunt. Aldus valt in dit rapport ook te lezen: *"Asylum seekers going through a regular procedure are entitled to housing and an allowance. They can receive the temporary waiting allowance (ATA) if they are not accommodated in a reception centre, or the monthly subsistence allowance (AMS) if they are being housed in reception or transit centres. They are entitled to healthcare through a system of universal healthcare (couverture maladie universelle- CMU). The payment of the temporary financial allowance stops one month after a negative decision by the CNDA is received (...)*

Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of readmission (in practice, many live in the street), while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers in the regular or the accelerated procedure. In April 2013, the French government took steps to comply with the Reception Directive and with the Court of Justice of the European Union decision²¹⁸ as the Ministry of Interior has given instructions on 23 April 2013 to provide allowance to asylum seekers under the Dublin procedure who request it at Pole emploi, the unemployment agency (when the requirements are met).²¹⁹ Asylum seekers under the

Dublin procedure who had requested the allowance after 27 September 2012 and who had received a negative response can in theory request a retroactive payment.” (pagina 53 e.v. AIDA rapport)

Bovendien hanteren de Franse overheden een system van desgevallende opvang in hotels en aanverwanten (pagina 56 AIDA rapport: “Because of shortages of places in regular reception centres, the state has developed emergency schemes in every department (20 637 places have been funded in 2012 and almost 22 000 places were financed in 2013235). They can either be hotel rooms (56 %), flats (23%) or collective emergency facilities (20%)²³⁶. These facilities can house asylum seekers prior to their entry into a reception centre as well as asylum seekers who are not eligible to accommodation in a reception centre (for instance Asylum seekers subject to the Dublin procedure)

(...)

This allowance²³⁸ is provided to asylum seekers older than 18 years old for the whole duration of the examination of their application. It is granted to asylum seekers who cannot be accommodated in reception centres even though they have accepted the offer from the prefecture – because of shortage of places available.”

Hieruit blijkt dat zo er geen voldoende opvangtehuizen beschikbaar zijn, de asielzoeker beschikt over financiële tussenkomsten van de Franse overheden en op andere wijze wordt bijgestaan.

Het eventueel bestaand gebrek aan opvanghuizen, laat niet vermoeden, gelet op hetgeen voorafgaat, dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen of onjuist is. Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet de overige informatie van de bestreden beslissing en de andere verwijzingen naar de rapporten in de bestreden beslissing. Het gegeven dat veel tijd wordt verloren, staat niet in de weg dat de verzoekende partij geen behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag krijgt en de Raad ziet evenmin in dat indien de verzoekende partij een asielaanvraag indient de familie dit lot niet kan volgen en verplicht zou zijn de afloop van de asielaanvraag van de verzoekende partij af te wachten. Verder toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij nood heeft aan een dringende hulpverlening zodat een eventuele moeilijke toegang hiertoe prima facie relevantie mist. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat Frankrijk, net overigens als België, gebonden is aan Europees rechterlijke bepalingen en de verzoekende partij zijn hieruit voortvloeiende rechten kan afdwingen via de geijkte juridische wegen. Uit een eventuele beperkt aantal opvangplaatsen in de centra kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij opvang moet ontberen.

Voorts stelt de verwerende partij terecht dat de zaak Tarakhel niet kan vergeleken worden met de situatie waarin de verzoekende partij verkeert nu deze een alleenstaande man is, niet verklaard heeft het slachtoffer te zijn geweest van een niet correcte behandeling in Frankrijk, geen kwetsbaar profiel aantoonde en deze evenmin kinderen bij zich heeft.

De verzoekende partij voert overigens niet de schending van artikel 3 EVRM aan.

De vergelijking met de situatie van een zaak in Italië is niet dienstig. De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Prima facie is de formele en materiële motiveringsplicht niet geschonden en is in die mate het middel niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Aangezien niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. BEELEN